

Kirolak

PELOTA

Ante la nueva realidad

Aitor Erauzkin, de la Federación Vasca; el ex profesional Fernando Goñi, actualmente en ElkarPelota; Iñaki Pérez de Eulate, miembro de Pilotabiz;; e Iker Amarika, de la Emakume Master Cup, comparten sus reflexiones sobre el delicado momento y futuro de la modalidad.

Un grupo de niños y niñas juegan en el frontón de la Trinidad en Donostia. Captar a los más jóvenes es uno de los retos de futuro de la pelota. Juan Carlos RUIZ | FOKU

Jon ORMAZABAL

Mientras la mano profesional sigue parada, sin ofrecer pistas sobre su complicado futuro, el resto de la actividad pelotazale sigue trabajando por amoldarse a su nueva realidad. Aprovechamos la pausa por la pandemia para tomar la temperatura a la situación de la mano de cuatro agentes cualificados.

AITOR ERAUZKIN: «UNA OPORTUNIDAD PARA CAMINAR JUNTOS»

La conversación con Aitor Erauzkin tuvo lugar unas pocas horas antes de que la trágica e

inesperada muerte de Kepa Arroitauregi hiciera tambalear los cimientos de la EEPF. Las semanas previas tampoco habían sido sencillas, pues el estado de alarma les obligó a suspender el GRAVNI, «nuestra principal competición de rendimiento, la única que se juega por selecciones de provincias».

Sin embargo, entiende que «los principales perjudicados de toda esta complicada situación han sido los clubes, al final las estructuras más débiles son las suyas, y sus presupuestos y patrocinadores se han quedado en el aire. Además, para empezar, sus pelotaris no pueden practicar su deporte, las instalaciones

de estos clubes son públicas y están cerradas».

En el caso de la EEPF los presupuestos de este año parecen asegurados, no así los de 2021, lo que podría llevarles a tener que replantear sus planes a futuro. Y de cara a la vuelta, «incertidumbre» es la palabra que mejor define su situación, tanto económica como de plazos.

Sin embargo, siempre se suele decir que estos tiempos de crisis suelen generar nuevas oportunidades y Aitor Erauzkin entiende que «en los últimos años la pelota profesional y la aficionada están alejadas y quizá puede ser una oportunidad para volver a caminar por el mismo camino,

a juntarnos todos los estamentos de la pelota. No empezar de cero, pero sí volver a abrir puentes y comenzar a trabajar en común para fortalecer nuestras disciplinas, es imprescindible para que un deporte minoritario como el nuestro sobreviva».

FERNANDO GOÑI: «CON LA OFERTA QUE HAY, O LLEGAMOS A MÁS GENTE, O...»

El covid-19 obligó a ElkarPelota a suspender no solo los entrenamientos habituales, sino también los campus y actividades veraniegas que tanto éxito tienen en Nafarroa. El ex manista

se consuela con que «al no ser una empresa con muchos gastos fijos y como nuestros emolumentos son pequeños, por ahí no nos ha hecho grandes averías. Nosotros estamos para aportar y por ayudar», explica.

Su mayor pena es por todos esos chavales y chavalas que tienen que estar parados porque las instalaciones municipales están cerradas. Eso sí, le queda el consuelo de que en esos pueblos con canchas abiertas, «los frontones sean las instalaciones que más se usen y, de alguna manera, vuelvan a ser un punto neurálgico, de encuentro».

Sobre la vuelta, comparte la incertidumbre mostrada por Erauzkin, apuntando un nuevo enfoque. «Va a ser complicada, por ejemplo, por el tratamiento del material y las infecciones, ¿cómo tratas la pelota que pasa de mano en mano?» apunta. Dentro de lo malo, acostumbran a trabajar en grupos pequeños, lo que les puede beneficiar, pero esperan las directrices sobre deporte escolar, que es por las que, más o menos, se rigen.

En lo que coincide plenamente con Erauzkin es en la petición de unidad de todos los estamentos pelotazales. «Cada uno ha ido a su aire y creo que hay que tener una visión más global. Las empresas han hecho la guerra por su cuenta y han recogido los frutos de todos. Creo que tienen que mirar un poco más a toda la pirámide, a la base, si no funciona abajo, arriba no van a llegar y ellos están más necesitados que nadie de tener buenos profesionales», apunta.

«No vamos a hablar de romanticismos ni de nada por el estilo. Hablamos de la cruda realidad y la pelota es un deporte muy exigente y, con la gran oferta de deportes distintos que hay, o llegamos a más gente, a mayor cantidad de chavales, o...», advierte.

Como ex profesional, se muestra extrañado por la nula

voluntad que percibe en las empresas por retomar su actividad. «Se tienen que sentar y buscar la manera de retomar la actividad cuanto antes. No serán las mejores condiciones, pero sabemos que, si otros mueven ficha y al consumidor no le das pelota, va a consumir otras cosas».

IÑAKI PEREZ EULATE: «NO PODEMOS VOLVER A LA NORMALIDAD ANTERIOR»

El estado de alarma obligó a Pilotabizi, entidad que organiza el Nacional de Clubes, a suspender una sexta edición en la que estaban logrando un «salto cualitativo» de proyección a falta de una semifinal y la final. La gran predisposición de patrocinadores y colaboradores han permitido a la organización cumplir sus compromisos y, si la epidemia lo permite, las txapelas se repartirán el 8 de noviembre.

Pero siendo, principalmente, un foro para la revitalización de este deporte, Pérez de Eulate hace hincapié en que, «esta pandemia debe servir para no volver a la normalidad anterior, es decir, a federaciones sin recursos económicos ni humanos, clubes exhaustos y reducidos a su mínima expresión, donde la mayoría funcionan gracias al voluntariado de muchas personas, pero la gran mayoría están muy cerca de la extinción. Un deporte nuestro, pelota vasca, que tiene un número de fichas minoritario y, año tras año, en descenso paulatino». Por ello, entiende que los clubes deberían hacer una reflexión conjunta e incluso crear alguna estructura desde la que exigir a las administraciones los recursos necesarios del único deporte con denominación de origen, vasca.

«Esta reflexión no es mía pero me la adueño y la expongo: la pelota debería tener el mismo tratamiento que nuestra lengua, el euskera. Si el esfuerzo por la supervivencia de nuestra lengua no fuese titánico y especial, no podría sobrevivir en un entorno de lenguas tan grandes y universales como el francés, el inglés o el español». En su análisis ve «que a la pelota no le queda nada para ir a peor», por lo que exige un gran esfuerzo por parte de administraciones y agentes implicados.

«Para empezar, las administraciones deben destinar una partida de 6/8 millones para un plan estratégico que abarque la promoción, para la incorporación de jóvenes a las escuelas de pelota; la formación, donde los clubes instruyan a los jóvenes, la academización, donde formar a técnicos, delegados, monito-

Las del Parejas del Emakume Master Cup serán las primeras finales tras la epidemia. Juanan RUIZ | FOKU

res...las herramientas imprescindibles en cualquier club».

En cuanto a la proyección, considera necesario un circuito de torneos para los pelotaris en edades amateur, en el que los resultados abrirían puertas a torneos de mayor rango y serviría para que todos los torneos tuvieran un fin y un calendario ordenado y definido.

Sin quitar un mínimo de autoridad a las federaciones, también apuesta por que los clubes de pelota a mano creen una estructura propia como «una asociación de clubes de pelota a mano» y «con dicha asociación y los circuitos mencionados, los deportistas amateurs y los clubes tendrían otros objetivos concretos que no fueran el profesionalismo y producir pelotaris para las empresas».

También exige una profunda reflexión en un campo profesional en el que entiende impera el interés económico inherente al mundo empresarial. «¿Pero es posible que los vascos pongamos uno de nuestros mayores

patrimonios en manos de gestores que pretenden hacer negocio? ¿O queremos un deporte, en lugar de un producto, cuyos fines sean deportivos y, por tanto, pelotaris y autoridades deportivas sean los protagonistas en lugar del negocio? Esta es la madre del cordero y lo demás es filosofía aristotélica».

Las experiencias de la herramienta no le hacen ser optimista, pero apuesta por expresar «los últimos granos de arena del reloj. Creo que la pelota a mano debería tener una estructura de gestión similar al tenis, una asociación de pelotaris profesiones estilo ATP, gestores de frontones por concesión administrativa y campeonatos y torneos retribuidos en concepto de premios».

IKER AMARIKA: «NUESTRA PRIORIDAD ES TERMINAR EL PAREJAS»

La pandemia también cogió al Parejas del Emakume Master Cup a falta de sus dos sus festi-

vales más importantes, las semifinales de pelota goxoa y las finales de goxoa y mixta. Pero sus responsables ya están en marcha y el torneo de referencia del campo femenino será, junto al remonte, el primer test de la nueva pelota que viene. Y es que, según nos cuenta Iker Amarika, «a la espera del permiso de los responsables de Lakua, nuestra prioridad es terminar el Parejas, que lo haremos el 26 de junio en Elgoibar, con las sems, y el 28 en Irun, con las finales».

Estos dos festivales serán, «en principio, a puerta cerrada. Ahora mismo en un frontón con aforo de 500 personas podrías meter 16 espectadores, uno cada 20 metros cuadrados, y no merece la pena. A partir del 8 de junio parece que se podría ocupar un tercio, es decir, 160 personas y habría que valorarlo, pero como la situación cambia día a día, lo que te digo hoy, igual el 8 de junio no vale de nada. Es una pena que pierdas el público presencial, pero los dos festivales los dará ETB en directo e igual eso lo gano en audiencia televisiva», apunta.

Como ex manista profesional, le preguntamos por el futuro de este campo y entiende que «deberán amoldarse a la situación. Ellos, por suerte, tienen la tele y ese aforo es muy grande, habría que mantenerlo. No será fácil, pero deben amoldarse».

HERRI KIROLAK

Iker Vicentek asmo bikainak ditu eta egurra ematen ari da aizkorari

Andres OSA «SAKONA»

Euskal Herriko Txapelketaren ondoren, atsedeen alditxo bat izaten da eta negu partean, udaberrian eta udan herriz herri erakustaldiak ikus ahal izaten dira. Aurtengoan, baina, ez egurrik ez dirurik. Hori bai, Iker Vicente txapelkunak ez du denbora alferrik pasatu nahi izan. Erakustaldirik egiterik ez izan arren, «prestakuntzari ez diot uko egin, hasieran egun batzuk hartu nituen baina eten handirik gabe segi egin dut».

Helburu argi batekin ari da lanean txapelduna. «Ekainaren 14an marka berri bat egitea pentsatu dut eta bertan jasotzen dudana dirua koronabirusaren aurka dabilzantzen izango da». Badirudi Donostian udan egiten den 14 kanaerdiko partitza izan litekeela lana. Bertako marka 27 minutu eta 17 segundokoa da.

Bestalde, Egur Sporten txapelketa uztailaren 5etik abuztu amaiera bitartean jokatu ote den entzuten hasi da. Zazpi bat aizkolarik parte hartuko dute, Iker tartean.

Peñagarikano-Aizperro

Josean Olaskoaga Aizperro eta Kepa Peñagarikano apustu interesgarria izango dute uztail amaieran. Bakoitzak 36 jasoaldi 100 kiloko bolari, 6 enbor kanaerdiko ebaki eta 4,50 kilometro lasterka. 3.000 euro izango dira jokoan.

El clásico de la Bundesliga **Dortmund-Bayern**, este martes a puerta cerrada

Dos positivos en la **Premier League** en la segunda tanda de análisis

Carlsen y su ayudante Dubov se clasifican para semifinales de ajedrez

Mike Tyson confirma que el contrato de su regreso estará en una semana

naiz

Situado entre las sierras de Lokiz y Kodes y los Valles de Lana, Ega y Bernueza, en tierra Estella/Lizarralde.

Camping Acedo

ALQUILER DE BUNGALOWS

INFORMACION Y RESERVAS
t. 948 521351
campingacedo.com

VIA VERDE VASCONAVARRO

SURFA

Tom Curren, estiloa maila gorenera eramane zuten surflaria

Surflari bakoitza besteengandik bereizten duen osagai nagusia estiloa da. Zalantzarik gabe, surfaren historian estiloa eta Tom Curren eskutik doaz. Zergatik? Nor da Tom Curren? Hona surflari kaliforniarren inguruko zenbait zertzelada.

Haritz LARRAÑAGA ALTUNA

Surfaren historian eta surf egiteko moduan eragin handiena izan duen surflarietako bat da Tom Curren. 80ko hamarkadan ez zuen tamainako areririk, eta bere lekua hartu zuen Kelly Slater bera ere, Currenen surf egiteko modua antzezten hazi zen. Egun oraindik, goi mailako surflarien erreferentzia izaten jarraitzen du, bira bat estilo ederrarekin eginda, bira polit bilakatzen baita, eta, noski, askoz ikusgarriagoa da.

Lehen mailan surf egiten duen edozein surflariri galdetuta, surflari erreferenteak zerrendatzerako orduan, Curren ez da inoiz falta, ezta belaunaldi berriei galdetuta ere. Horrek, surf munduan izan duen eragina zenbaterainokoa izan den adierazten du.

Sustraiak

Pat Curren, Tomen aita, olatu handietako surfaren historian pertsonaia aitzindaria da. Izan ere, Hawaiiiko Waimea eskuin olatu beldurgarrian surf egiten hasi zirenen artean zegoen 1957. urtean. Zazpi urte lehenago hasi zen surf egiten Kalifornian, 18 urte zituela, eta bost urteren buruan Hawaiiin zegoen, beste dozena bat surflarirekin batera, aurrez inork hartu ez bezalako olatuak hartzen.

1961. urtean, Jeanine izeneko neska eder batekin ezkondu eta berriz ere Kaliforniara itzuli zen Pat. Hiru seme alaba izan zituzten, Tom, Anna eta Joe. Seme zaharrena, 1964ko uztailearen 3an jaio zen Newport Beachen eta Thomas Roland Curren izena jarri zioten. Orduan ez zekiten haur hura munduko surflari hoberenetako bat izango zela, bai-

na horrela izan zen, hogeitau urte geroago, Tom Curren munduko surflari hoberena baitzen.

Santa Barbaran bizi zen Curren familia, klima mediterraneoko baina ur hotzeko kostaldean. Tomek 6 urte zituen bere aitak lehen surf taula egin zionean. Izan ere, bere aitaren lanbidea horixe zen, surf taulak egitea. Amak, ostera, bainujan-tzi denda bat zuzentzen zuen.

Tom Currenen bizitzari buruzko erreportaje guztietan aitak beregan izan zuen eragina aipatzen da, eta ez da dudarik Tomentzat bere aita erreferente handia zela, baina, aldiz, bere ama izan zen lehen urrats garrantzitsuak ematen lagundu ziona. Oraindik oso gazte zenean, amak eramaten baitzuen surf egitera eta AEBetako kostal-

JEANINE

Currenen bizitzari buruzko erreportaje guztietan aitak beregan izan zuen eragina aipatzen da, baina bere ama izan zen lehen urrats garrantzitsuak ematen lagundu ziona.

1985 ETA 1986

Sasoi hoberena 80eko hamarkadaren erdialdera izan zuen Currenek. 1985ean eta 1986an ASPko munduko titulua irabazi zuen, baina oso azkar hasi zen txapelketekin aspertzen.

dean zehar egiten ziren txapelketetan parte hartzera. Igerilari aparta ere bazen Tom: 500 metroko igeriketa lehiaketetan emaitza onak lortu zituen.

Aitaren beste eragin bat kristautasuna izan zen, eta egun oraindik fededun izaten jarraitzen du Tomek. Nerabezaroan alkoholarekin eta marihuanarekin arazoren bat edo beste izan zituen, baina fededun izateak asko lagundu omen zion une hartan. Beldurrari aurre egiteko ere oititz egiten duela aitortu izan du.

Edonola ere, momentu ilunak pasa ondoren indartsu ekin zion lehiatzeari, eta, 1976ean, 17 urte baino ez zituela, IPS munduko titulua eskuratzen zuen lehen estatubatuarra bilakatu zen. Hortik aurrera, bere izena geroz eta ezagunagoa egin zen, babesle indartsuak lortu zituen eta munduan zehar lehiatzen hasi zen.

Estiloaren erregea

Tom Curren 80eko hamarkadan izendatu zuten "estiloaren errege", eta, ordutik, ez dio inork titulua ebatsi. Munduko lehiaketetan aritu aitzin, ordea, AEBetan barna lehiatu zen. Ho-

rrela, AEBetako titulu nazionala irabazi zuen 1978an, 1979an eta 1980an. Azken urte horretan, gainera, munduko junior titulua ere eskuratu zuen.

Artean, 18 urte egin baino apur bat lehenago, bi babesle garrantzitsurekin kontratuak sinatu zituen, Rip Curl eta Ocean Pacific. Ondorioz, itzelezko indarrarekin hasi zuen 80eko hamarkada Curren gazteak. 1982ko urrian, une hartan munduko titulua eskuratzeko aukera gehien zituen Tom Carroll australiarra garaitu zuen Marui Pro munduko txapelketan. Hura izan zen Currenek irabazi zuen munduko lehen txapelketa.

Urte bat geroago, ASP zirkuitua sortu zen, egungo WSL zirkuituaren parekoa, eta Currenek hiru txapelketa irabazi zituen, baina ez zuen munduko titulua eskuratu, 1983an Tom Carrol izan baitzen munduko txapelduna. 1984an ere gauza bera gertatu zen, Currenek munduko hiru txapelketa irabazi zituen, baina titulua australiarrak eramane zuten.

Kasualitatez, garai hartan munduko txapela irabazteko aukera gehien zituzten bi lehiakideek izen bera zuten, eta hori bakarrik ez, bata AEBetan eta bestea Australian jaio arren, biak izen bereko hirian etorri ziren mundura: Newport. Aitzitik, australiar eta estatubatuarren artean inoiz izan den lehia handiena ere sasoi hartan izan zen.

Australiar eta estatubatuarren arteko lehia surfaren eremu guztietan hedatuta zegoen. Surf marka batzuk australiarrak ziren, eta, besteak, estatubatuarrek; gainera, batzuek eta besteek ezaugarri jakinak zituzten. Estilo australiarra eta estilo estatubatuarra parez pare ziren; estiloak, gainera, bizi eredu eta izaera jakin bat ere irudikatzen zituen.

Sasoi hoberena 80eko hamarkadaren erdialdera izan zuen Currenek. 1985ean eta 1986an ASPko munduko titulua irabazi zuen, baina oso azkar hasi zen txapelketekin aspertzen. Gainera, ez zuen batere maite famatua izatea. Pertsona lotsatia eta isila da Curren, eta, ondorioz,

Tom Curren, 2010. urtean Bells Beachen ariketa bertikal bat egiten. WORLDSSURFLEAGUE.COM

Kelly Slater, Tom Curren eta Martin Potter Bells Beachen, Australian.

Curren, kontzertu bat eskaintzen. WORLDSURFLEAGUE.COM

munduko txapelkun izatea beretzat karga bat zen, horregatik, lehiaketa mundutik apur bat aldendu zen bere lehen bi munduko tituluak eskuratu ostean.

«Txapelketa bat irabaztea baino askoz gehiago da bizitza», nabarmendu zuen 1986an egin zioten elkarrizketa batean. «Denbora tarte mugatu batean lau olatu hoberenak egitea da txapelketaren oinarria, horrela begiratuta, zinez hutsala da», nabarmendu zuen Santa Cruzeko surflariak.

80eko hamarkadaren amaierarako kokoteraino zegoen Curren, baina erretiratu aurretik azken ahalegin bat egin zuen eta, 1990ean, 26 urterekin, hiru garren munduko titulua irabazi zuen. Jarraian, munduan zehar bidaiatu eta olatu ederrak bilatzeari ekin zion.

Lapurdin barrena

Txapelketak, jende pilaketak eta famaren zama ekiditeko bizitza publikotik ezkutatu zen urteetan, Biarritzen bizi izan zen Tom Curren eta Lapurdiko kostalde osoan aritzen zen surf egiten. 1981. urtean ezagutu zuen Marie, Kaliforniako denda batean

BI ESTILO

80ko hamarkadan estilo

australiarra eta estilo estatubatuarra pare ziren, estiloak, bizi eredu eta izaera jakin bat ere irudikatzen baitzuten.

lan egiten zuen neska gazte frantsesa, eta, bi urte geroago, 1983ko apirilaren 26an, Australian ezkondu ziren.

Handik gutxira, bikotea Biarritzen bizitzen hasi zen eta bi seme-alaba izan zituzten, Lee-Ann eta Nathan. Biak Lapurdin hazi eta hezi dira, eta biek jaso dute aitarengandik sortzaile sena. Izan ere, Lee-Ann, surflari oso ona izateaz gain, musikaria ere bada, eta Nathan, osteria, marrazkigile eta film egilea da. 2017an, adibidez, «Biarritz Surf Gang» film-dokumentala argitaratu zuen, marrazki, elkarrizketa eta garaiko irudiak uztartuz, Biarritzen 80eko hamarkadan izan zen surf mugimenduaren nondik norakoak kontatzen dituen lana. Lee-Annek, berriz,

«Daughter of the Sea» (Itsasoren alaba) izeneko film labur batean parte hartu zuen iragan neguan. Ziburuko arrantzaleekin batera, arrantza modu tradizionala eta jasagarria bultzatzeko egitasmo baten baitan kokatzen da lana.

1993an, ordura arte emazte izan zuen Marierengandik banandu eta Biarritz utzi zuen Currenek. Ordea, oraindik loturak ditu euskal kostaldean eta maiz agertzen da ekimen publikoetan. Adibidez, Herrialdeen Arteko Munduko Txapelketaren irekiera ekitaldian parte hartu zuen 2017an, eta, iaz, Angeluko surflarien pasealekuan bere oinak iltzatu zituen.

Makeira Caicedo izeneko emakume batekin ezkondu zen 1994an eta bi haur izan zituzten elkarrekin, Francis eta Patrick. Orduetik, munduan zehar surf egin eta abestiak sortzen dabil «estiloaren erregea». Oraindik surf ekitaldietan agertzen da, sekulako estiloarekin surf egiten jarraitzen du, baina batez ere, musikari gisa aritzen da, surf egiteko modu berri bat asmatzeko, ezinbestean sortzailea izan behar baita.

Isiltasunean

Surflari ernegatua

Euskaldunoi Euskal Herrian gure selekzioarekin parte hartzeko eskubidea ukatu ziguten Herrialdeen Arteko Munduko Txapelketa hasi aitzin (2017an), Frantziako Surf Federazioko lehendakaria den Jean-Luc Arassus jaunak, elkarrizketa bat egin zion Tom Curreni, surflari kaliforniarra munduko ISA txapelketaren aita ponteko izendatu baitzuten.

Aipatu elkarrizketa hartan harridura eragin zidan zerbait esan zuen hiru bider munduko txapelkun izandakoak. Bere hitzetan, bizkarka surf egiten Lapurdin ikasi omen zuen, bera hazi zen Kaliforniako kostaldean oso ohikoak baitira eskuin olatuak baina ezker olatu oso gutxi baitago antza. Harridura sortu zidan, hain justu Lapurdiko kostaldean ere gehienbat eskuin olatuak izaten direlako. Ordea, Lapurdiko lagunekin hizketan Curreni buruzko istorio anitz entzun ostean, hobeto ulertu dut kaliforniarrak ezker olatuak non topatzen zirela.

Lagun batek Angeluko hondartzan gibelean ziren duntan porroak erretzeko txabola batean biltzen zirela kontatu zidan, eta, beraiekin oso gazteak izan arren, tarteka Tom Curren bera ere agertzen omen zen, antza txokolate zalea baita. Sekulako itsaskia zegoen egun batean gazteei maileguz uzteko surf taularik bazuten galdetu zien, eta haietako batek berea utzi zion gustu handiz, nahiz eta jakin, litekeena zela halako olatuekin taula haustea. Gaztetxoaren surf taula ez omen zen taula on bat, zaharkitua zegoen taula bat zen, baina, hala ere, Currenek olatuak maisuki marrazten zituen, ezker eta eskuin, hondartzek bi aukerak berdin eskaintzen baitzituzte. Ahaztezinezko ikuskizuna eskaini omen zuen Currenek eta gaztetxoek haien txabolako atea irekita uzten jarraitu zuten, itzuliko zen itxaropenarekin.

Tom Currenek Lapurdin emandako ikuskizunen inguruko kondaira eta istorio anitz entzun ditut eta denak maitatu ditut, baina ezker olatuak non hartzen zituen ez zidan inork argitzen. Duela gutxi lagun batek nire jakin-mina asebetu zuen arte. Lafiteniako ezker olatua aritzen zen, beti bakarrik, itzelezko jaitsierak egin eta olatu handietan bira zabalak egiten.

Lafiteniako eskuin olatua ehun surflari daudenean ere, bakar-bakarrik lehorreratzen dira ezker eremuan altxatzen diren olatuak. Haitzez inguratutako eremua da, leku arriskutsua, baina ezker olatu bikainak jasotzen dira bertan. Isiltasuna maite zuen surflari hark, taularekin olatua egiten zituen marrazkien bidez hitz egiten zuen. Zinez ikustea gusatuko litzaidakeen ikuskizuna da, zeren, isiltasuna maneiatzea, hitzak maneiatzea baino askoz ere zailagoa da.

Tom Currenek

Lapurdin emandako

ikuskizunen inguruko

kondaira eta istorio

anitz entzun ditut eta

denak maitatu ditut,

baina ezker olatuak

non hartzen zituen ez

zidan inork argitzen.

Tom Curren, Jeffeys Bayko eskuin olatuan 2014an. WORLDSURFLEAGUE.COM